

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ ★

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ ΜΟΥ

(*Ἀφιερῶ τίς οὐ στὴ μητέρα μου,
μὲ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη).*

—Μιά τεφροδόχη ἀρχαία
πάρε, καὶ κοῦψε ἐκεῖ
τὰ ὀνειράτα τὰ ὥραία
ποῦ ἐξῆσαν μιὰν αὐγή.

Τὴν τεφροδόχη ρίξε
εἰς τὴν ἀρογιάλιά,
ὅλους τοὺς πόθους πνίξε
ποῦ φθείρουν τὴν καρδιά.

Πάρ' τὴν ἀξίνα, σκάψε,
σκάψε τὴ γῇ βαθιά,
ἀνοίξε τάφο, θάψε
τὴ μαύρη σου καρδιά.

Στοῦ κάμπου τὴν εἰρήνη,
στὴν ἐξοχὴ μακρὰ,
δέσσε σφιχτὰ τὴν Φρύνη
σὲ μιὰν ἀγνὴ μυρτιά.

Καὶ τοῦ Ἑρωτα τὰ τόξα
ρίξε τα στὴ φωτιά,
νὰ γίνουν στάχτη. Δόξα
σὲ τέτοια πυρκαϊά.

Κ' ὕστερα ἀγνός, μεγάλος,
καλός καὶ δυνατός·
(ὅμοιός σου δὲν εἶναι ἄλλος,)
περπάτει, τράβα ἔμπρός.

Πάρ' τὸ ραβδί στὸ χέρι,
μὲ θάρρος στὴν ψυχὴ,
ταξείδευε στὰ μέρη
ποῦ ὁ Νοῦς θὰ σὲ ὀδηγῇ.

Τῆς Σκέψης παλλικαίρι
κύττα, μακρὰ καὶ ἔμπρός,
τ' ὀλόχουσο λυχναίρι
μὲ τὸ αἰώνιο φῶς...

Νύχτα θὰ περπατήσης,
θὰ φθάσης χαρανγὴ,
καὶ θὲ νὰ σταματήσης
εἰς τὴ βουνοκορφή.

Ἡ Δόξα ἐκεῖ προσμένει
τῆς Τέχνης, νά, ὁ ναός.
Λίγοι εἶναι οἱ καλεσμένοι
καὶ ἐσὺ εἶσαι ὁ Λειτουργός.

(*Παρίσι, 1939.*)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η. Zatzka.

Πεταλούδες.

Οἱ Κινέζοι ζωγράφοι τείνοντες πάντοτε νὰ ζωγραφίσουν τὴν φύσιν περισσότερον ὁμοίαν καὶ ἴσως συνεπείᾳ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπιρροῆς ἤρχισαν κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα νὰ δεικνύουν τὸ νατουραλιστικὸν ὕφος των. Ἐκ τῆς Κίνας εἰσῆλθεν ἡ νέα τεχνικὴ διεύθυνσις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ὑπῆρξεν ὁμοία ἀνταλλαγὴ τεχνικῶν καὶ τεχνικῶν ἔργων, ὅπως μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα.

★

Αἱ γυναῖκες δὲν ἐκτιμοῦν πάντοτε ἐκεῖνο ποῦ ἀγαποῦν, ἀλλὰ δὲν ἀγαποῦν γενικῶς ὅ,τι ἐκτιμᾶται.

★

Εἶνε τὰ ἔτη ὅπως τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ὁ ταξιδιώτης νομίζει πῶς τὰ βλέπει νὰ φεύγουν, ἐνῶ αὐτὸς περνεῖ.

